

afskillige Aar, og han fik som Resultat, at der var en meget stærk Stigning i disse Udgifter. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette jo er Noget, som er fuldstændig opløst ved de vedkommende statistiske Meddelelser, hvorledes Forholdet i saa Henseende har været, og det er da opløst, at i Løbet de tyve sidste Aar har Kriegsministeriets Budget været overordentlig lidt stigende. At det er steget i de 2 à 3 sidste Aar skal jeg indrømme; men det er jo en Ting, som ikke kan bedømmes i og for sig alene, men som maa ses, saaledes som jeg nylig sagde, i Belysning af, hvad der tidligere er forløbet. — Det ærede Medlem sagde dernæst, at han kunde godt gaa ind paa den Betragtning, at hvad de bestaaende Love krævede, var man forpligtet til at udføre ogsaa paa Forsvarsvæsenets Omraade; men, sagde han, saa kom der her dette „men“, denne Finantslov, vi have ved Siden af. Han sagtede herved til Tilløgsbevillingsloven. Det var den, der skulde gjøre, at han ikke kunde være med til her at give, hvad de bestaaende Love krævede, nemlig Fornhelsen af Styktet paa Søbefæstningen, der i sin Tid er vedtaget ved Lov, og som ligger hen i en saadan Tilstand, at den ikke kan benyttes. Jeg skal bemærke, at der har været et Tidspunkt, hvor det ærede Medlem ikke kunde sige, at det var Hensynet til en anden Finantslov, som gik ved Siden af den foreliggende, eller Hensynet til „Fæstningen“, som han kaldte det, der forhindrede ham fra at give, hvad de bestaaende Love krævede. Hvad var det nemlig der for 4 Aar siden omtrent ved denne Tid laa Folkethinget og Landsthinget imellem? Hvad var det, som væsentlig gjorde, at man ikke den Gang fik en regelmæssig Finantslov? Det var netop det, at Folkethinget den Gang ikke vilde give, hvad de bestaaende Love krævede, nemlig i det konkrete Tilfælde en Fornhelse af Styktet paa Søbefæstningen, en Forstærkning af Krudtmagasinerne der o. s. fr. Jeg vilde ønske at det ærede Medlem, som da sad i Folkethinget, havde gjort sin visnøse ikke ubetydelige Indskydelse gjældende for at faae gennemført, hvad de bestaaende Love krævede; thi den Gang var han ikke stræmmet af en Tilløgsbevillingslov eller af de 8 Millioner til Fæstningen; saa kunde han have udrettet, at vi ikke vare komne i den Situation, hvori vi nu ere; den stammer jo netop der fra. — Han talte dernæst om, at Alt hvad den almindelige Børnepligt medførte, kunde han gaa med til; men at det vilde være umuligt for os at overkomme den almindelige Børnepligts Fordringer i Forbindelse med Fæstningen, naar vi skulde fremme paa nogen-

lunde fylbig Maade den økonomiske Udvikling her i Landet. Ja, det er Noget, som lader sig sige; men det er vanskeligt at bevise, at vi ikke samtidig skulde kunne anvende Noget til Fæstninger og fuldstgjøre den almindelige Børnepligts Fordringer, og tillige gaa fremad i økonomisk Henseende. Nu er der jo dog anvendt Noget til Fæstninger baade til Sø- og til Landbefæstningen, og Enhver vil indrømme, at endnu er ikke Muligheden afskaaret fra at fremme Landets Interesser paa det økonomiske Omraade. Jeg tror med andre Ord ikke, at Staten ved Anvendelse af Penge til Befæstninger er bleven saa fattig, at den ikke skulde kunne fremme økonomiske Formaal paa den Maade, som i det Hele er Landet tjenligt. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem her er kommen ind paa en noget stærk Overdrivelse. — Det ærede Medlem sagde, at disse Befæstninger vare negtede i Folkethinget af saglige Grunde. Men det er et stort Spørgsmaal, om det ærede Medlem kan fastholde dette. Naar vi nærmere ville undersøge de Forholdinger, der have været førte i Folkethinget om Befæstningsspørgsmaalet, tror jeg, at man vil have meget ondt ved at finde egentlig saglige Grunde for Folkethingets Negtelse. Man har en Gang negtet at behandle et Forslag, fordi man sagde, at det ikke var Regjeringens alvorlige Villie at behandle Sagen. En anden Gang har man sagt, at det var ørkesløst at forhandle med Ministeriet; kort sagt: egentlig saglige Grunde for ikke at gaa ind paa Sagen og for at vise, at den var finantsielt umulig og maaske ogsaa i militær Henseende skadelig, kan jeg ikke indrømme, at der har været anvendt; i alt Fald har der ikke været syn- derlig overbevisende Kraft for mig i de Argumenter, der ere blevene fremførte i saa Henseende i Folkethinget.

Dernæst kom det ærede Medlem, efterat have oplæst nogle Udtalelser af mig i Folkethinget ved Tilløgsbevillingslovens 2den Behandling, til at udtale, at det havde frapperet ham i høi Grad, at jeg havde sagt, det var med Landsthingets Villigelse, at der var udført visse Forsvarsanordninger ogsaa paa Landbefæstningen, som skulde passe ind i Forslaget paa Kjøbenhavns permanente Befæstning. Han sagde endvidere, at der vel i sin Tid var bevilget Penge til Charlottenlunds-Fortet, men at dette hørte til Søbefæstningen, og at der derimod ikke var bevilget Noget til Landbefæstningen. Jeg skal i den Anledning minde det ærede Medlem om, at paa Finantsloven for 1885—86, hvor Landsthinget bevilgede Penge til Charlottenlunds-Fortet og Rasttrup-Fortet,